

**KAS
TAN
JA
SOTA**
**MIKKO
MALILA**

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Mikko Malila ja Kustannusosakeyhtiö Otava, 2024

ISBN 978-951-1-48331-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Santeri näki ilmalaivan ensi kertaa huhtikuussa. Se oli täsmälleen samanlainen kuin pienoismalli, joka sillä oli kirjahyllyssä. Sen isän Amerikasta tuoman kultaisen kokispullon vieressä. Me yritettiin turhaan saada pulloa auki. Hölskyttelämällä tunsu että sen sisällä oli paksua, öljymäistä nestettä. Siihen ei päässyt käsiksi rikkomatta pulloa. Ilmalaiva oli punaista kumia. Sen sisällä ei ollut mitään.

Kirjat ei kiinnostaneet Santeria. Sillä oli hyllyssä vain pari esinettä. Se oli oudon kiintynyt niihin. Se hypisteli niitä hetken. Sitten se asetti ne huolellisesti takaisin.

Siellä missä Santeri asui oli aina kuuma. Se nukkui yläkerrassa. Se sai olla rauhassa, kunhan oli hiljaa. Sen isä ei viitsinyt kiivetä ylös. Portaat oli sille liian ahtaat.

Santeri makasi sängyllään ja unelmoi. Kattoikkunasta se näki taivaan. Joskus se kiipesi katolle. Se näytti sen minulle, kun olin sillä yötä. Se nosti tuolin sängylle. Ylös hivuttautuminen vaati käsivoimia. Me edettiin ryömimällä. Oli liikuttava varovasti. Pelti päästi kolahduksia oietessaan.

Jos joku olisi nähnyt meidät, me oltaisiin oltu kusessa. Me laskeuduttiin ihan katon reunalle. Kiinni metallista taiteltuun liepeeseen. Me katsottiin alas ja vihellettiin.

Santeri kertoi että ilmalaiva tuli yöllä. Se ihmetteli kun linnut lakkasi laulamasta. Sitten kuului surinaa. Se nousi vuoteesta, heitti peiton sivuun. Ja työnsi päänsä ikkunasta.

Siellä se oli. Hyvin korkealla. Palloon kiinnitetyssä korissa oli ihminen. Santeri kutsui sitä Kapteeniksi. Se vilkutti. Laivan perässä oli kaksi valtavaa propellia. Se sammutti moottorit ja leijui aavemaisena paikallaan.

Pihalla ei ollut tilaa laskeutumiseen. Kapteeni viittoili ylhäältä. Sillä oli lentäjänhattu ja paksut lasit. Se oli filmi-tähden näköinen. Hiukset kiemurteli lakin alta. Se antoi merkin puhaltamalla tyhjään jaffapulloon.

Lähin tarpeeksi avara paikka oli koulun kentällä. Santeri ryömi ikkunasta katolle. Se pääsi alas palotikkaita pitkin. Se hyppäsi pyöränsä selkään ja sotki koulun kentälle kuin viimeistä päivää.

Kapteeni antoi sille ohjeita korkeuksista.

Kentällä ilmalaiva otti sen kyytiin. Ne kohosi taivaalle yhdessä hujauksessa. Sää oli tyyni. Kapteeni laski kätensä Santerin olalle. Se osoitti maisemaa niiden alla. Pikkujutuista ei kannattanut hermostua. Se oli nähnyt maailmaa. Se tarkkaili sitä öisin. Ihmisten murheet oli lopulta vain pieniä valoja. Kaikki oli samanlaisia, yhtä surullisia, miljo-nääritkin, loukkuun jääneet marakatit kultaisissa huoneis-saan.

Se oli niiden ensimmäinen yhteinen lento, ja Kapteeni kysyi, minne seuraavaksi mentäisiin. Santerin toiveet oli vaati-mattomia. Se ei ollut koskaan käynyt Fleminginmäen taloissa. Niissä korkeissa, jotka kohosi kuin keskiaikaiset linnat. Kap-teeni väänsi vivusta. Ne nousi kattojen tasalle muutamassa sekunnissa. Laskeutuminen oli vaikeampaa. Mutta kohoa-minen, niin Kapteeni sanoi, oli leikkiä vain. Ne kurkisteli

ikkunoista. Ne näki alastomia naisia, jotka oli juuri tulleet suihkusta ja hankasi pyyhkeillä jalkovälejänsä.

Ne kierteli kaupunkia monta tuntia. Kukaan ei nähnyt niitä. Mikä oli hiukan epäilyttävää. Mutta ihmiset ei katso ylös. Varsinkaan öisin.

Santeri oli paras kaverini. Koulu hermostutti sitä. Sen isä vaati siltä hyviä arvosanoja. Se käytti minua esimerkkinä. Se ei ottanut huomioon, että minä en tehnyt läksyjä.

Minulta ei koskaan vaadittu mitään.

Santerin isä oli arkkitehti. Se kuulosti komeammalta kuin mitä se oli. Se lomautettiin kolme kertaa vuodessa. Se muisti kiittää pomoaan joka kerta. Se ymmärsi, että se ei ollut henkilökohtaista. Se syleili kiduttajiaan. Se oli tiukasti järjestelmän puolella, kusisia pikku valittajia vastaan.

Niiden perheessä arvostettiin sivistystä. Santerilla piti olla ainakin viisi harrastusta. Jos se lopetti yhden, se ilmoitettiin heti uuteen. Se kävi elokuvakerhossa ja ranskantunneilla. Lisäksi oli urheilu. Se olisi halunnut pelata jalkapalloa. Sen sijaan se pakotettiin voimisteluun. Se oli liian vanha että se olisi voinut kunnolla oppia. Sen isä väitti että siitä oli hyötyä sen jalkapallohaaveiden suhteen.

Niiden luona ei saanut istua tekemättä mitään. Sen isä oli koko ajan ajamassa meitä ulos. Sillä oli suunnitelma. Sen pojasta tulisi vieläkin kireämpi kuin siitä.

Niiden suvun perustajan kuva oli tuhannen markan setelissä. Se riippui kehystettynä olohuoneen seinällä. Ne ei kuuluneet tavallisten ihmisten keskelle. Ne oli siellä vain käymässä. Ne oli syntyneet menestymään.

Santerin piti pöntätä matematiikkaa lomallakin. Oli sanomattakin selvää, että se ei ymmärtänyt numeroista mitään.

Se olisi kaivannut lohdutusta. Sen äiti oli lempeä. Mutta se ei saanut asua niiden kotona. Sillä oli liikaa ongelmia. Sen piti ensin hoitaa itsensä kuntoon.

Santerin isä yritti auttaa sitä jaloilleen. Niin että ne voisi olla esimerkillinen perhe. Ne kostaisi maailmalle kohoamalla yläluokkaan. Minusta Santerin äiti oli mukava. Muistan kuinka se kompastui ja löi päänsä. Se oli koko ajan hiukan uninen.

Santerin isä edellytti hyviä numeroita äidiltäkin. Se sai suorittaa pieniä tehtäviä. Jokaisesta onnistumisesta se sai merkinän vihkoon.

Kun Santerin isä oli hyvällä tuulella, se otti äidin takaisin kotiin. Ei aikaakaan niin se alkoi murjottaa. Se oli loukkaantunut, kun sen vaimo ei osannut huolehtia itsestään.

Santerin isä olisi halunnut enemmän kunnioitusta. Se ei keksinyt muuta keinoa kuin yrittää entistä kovemmin. Se kävi yliopistolla kuunteluoppilaana. Se oli valmistunut vasta kolmevitosena, niin että se ei ollut ehtinyt luoda kunnollista uraa. Sen työkaverit ei arvostaneet sen panosta. Sen perhe oli hajonnut. Se joutui teeskentelemään yhä ankarammin.

Köyhyys vaivasi niitäkin. Ne asui aika ahtaasti. Me elettiin lamaa syvästi ja todesti. Me käytettiin koulussa joka vuosi samoja kirjoja. Niissä oli täsmälleen samat jutut. Niistä ei oppinut yhtään mitään.

Oikeastaan kaikki alkoi edellisenä syksynä. Kastanjat pudotti hedelmänsä tavallista aikaisemmin. Lapset hiipi puiden alle. Tummat siemenet kuoriutui esiin. Ne oli valmiita ammuksia. Niin aseet keksitään. Ne sattuu vain lojumaan jossakin.

Isot pojat kävi taisteluita. Ne oli toisista kortteleista. Sukupolvien kuilu erotti meidät. Meille ei koskaan kerrottu mitään.

Lokakuussa naapurin Villen serkku katosi. Se ei ollut ilmaantunut kouluun. Ville oli ymmällään. Sen isovanhemmat lähetti sille rahaa lohduttaakseen sitä. Se levitti setelit pöydälle. Minä varastin siltä. Käytin hyväksi sen hämmennystä ja panin seteleitä taskuihini. Laitoin siitä liikkeelle inhottavia juttuja. Minulla oli syyllinen olo melkein koko ajan.

Isot pojat nauroi tarinoilleni. Ne kävi ensimmäisen kastanjasondan. Mutta sitä ennen oli ollut muita. Niiden ketju, koko historia, selvisi meille myöhemmin.

Muistin hermostuneen tunnelman. Ja tuntemattomia kulkemassa pihojen läpi. Ne otti yhteen Betanianpuistossa. Me, joiden korttelit sijaitsi keskellä, jäätiin kokonaan välistä. Meillä ei ollut asekuntoisia miehiä. Me oltiin vielä raakileita. Me jäätiin odottamaan.

Minua vaivasi juttu siitä kadonneesta pojasta. Se kasvoi mielessäni. Villen äiti tuli meille purkamaan sydäntään kaksi kertaa päivässä. Sen siskon mies oli tehnyt konkurssin. Niiden poika kasvoi keroon. Se oli karannut kotoa ennenkin.

Isä tiesi, mitä sille pojalle oli tapahtunut. – Se ei löydy koskaan, isä sanoi. Äiti itki vähän poikaa ajatellessaan.

Poika löytyi parin viikon päästä yhdestä viemäriputkesta. Se ei ollut päässyt pitkälle. Vesi oli virrannut sen lävitse. Minä kuvittelin että se oli ihan valkoinen. Niin kuin saippua. Pilottitakkinsa sisällä, josta oli jäljellä vain riekaleet.

Aikuiset ei puhuneet siitä enää koskaan sen jälkeen.

Mutta minä muistin kuinka ahdistus levisi. Tietämättömyys oli pahinta. Kun ikkunaan sataa, ja kaikki paikat on kiinni. Edessä lukukauden koko vittumaisuus. Omaan elämään ei voi vaikuttaa. Ihmiset muuttuu mieluummin uutiksi ja katoaa.

Kerroin tarinoita siitä pojasta. Kehittelin sille seikkailuja. Se imppasi tärpättiä. Se luuli että kidnappaajat ajoi sitä takaa. Siksi se ryömi niin ahtaaseen koloon.

Televisiossa pyörivät sarjat ruokki mielikuvitusta. Selvänäkijät tarjosi palveluksiaan. Niiden vihjeet oli kryptisiä. Kadonneet oli aina jossakin suolla. Ne oli matkalla. Ne makasi auton takakontissa. Vanhat naiset näki enneunia. Ne heilutti kristalliamulettejaan.

Se kaikki tuntui mahdolliselta. Ja sitten oli ufot. Ne saattoi tehdä mitä tahansa. Kaikki kauhut kietoutui yhteen. Tuonpuoleinen oli aina läsnä. Valot sammui itsekseen. Ilman mitään syytä. Ja lasit kilisi astiakaapeissa iltaisin.

Lisäksi oli avioeroja. Opettajia jotka kiusasi ja valehteli. Syksy on ahdistuksen aikaa. Taivas kusee lasten päälle. Se on surumielinen. Me taisteltiin sitä vastaan tekemällä puroja. Liikkuva vesi veti meitä puoleensa.

Me oltiin eksperttejä, vaikka ei meidän kanavasysteemi ollut kovin kummainen.

Puhdasoja oli kuurojenkoulun vieressä. Se oli johdettu viemäriputkella maan alle. Joskus vammaiset tuli ja yritti ystäväysty. Niillä oli jo viikset. Ne piti meitä vertaisinaan.

Ne puhui kumealla äänellä. Niiden ilkeys oli väärintulkittua ystävällisyyttä. Ne oli melkein tavallisia. Niillä oli iso pää ja kädet. Tai sitten ne oli pieniä, laihoja, ja ne huusi valtavasti. Niiden paksut lasit suurensi niiden silmät tummiksi ja uteliaiksi.

Samaan aikaan kun me pelleiltiin, isot pojat taisteli. Se oli niiden lapsuuden viimeinen rituaali. Sen jälkeen ne ei enää viitsineet. Ne pystyi jo satuttamaan toisiaan aika pahasti. Ne siirtyi viinaan ja mopoihin. Ne oppi nuuhkimaan bensaa muovipussista. Niiden silmät pyörähti ympäri. Sitten ne havahtui ja mahtaili kokemuksillaan.

Meidän vesileikit oli legendaarisia. Puhdasojalle kerääntyä porukkaa kauempaakin. Ne oli pyöräilemässä ohi, mutta niiden oli pakko pysähtyä katsomaan. Vesi virtasi kaukaa ajan halki, hyvistä päivistä asti. Se oli yllättävän kirkasta. Se muuttui sameaksi vasta myöhemmin.

Me viritettiin puroon omatekoinen siipiras. Se ei suostunut pyörimään. Vesi vei sen joka kerta mennessään.

Puhdasojalla oli oma viemäriputki. Se kapeni, kunnes vastaan tuli kalterit. Perimätiedon mukaan putkeen oli toinenkin sisäänkäynti, mutta kukaan ei muistanut, missä se sijaitsi. Käytävä alkoi kuulemma taas levetä. Risteyksestä haarautui tunneleiden verkosto. Ne oli sadevesiä varten. Kokonainen salainen maailma, piilossa kaupungin alla.

Vain kunnossapitolaitoksen miehet tiesi tunneleista, eikä ne puhuneet.

Villen serkun löytöpaikalle oli kymmenen kilometriä. Mutta minun jutuissani sama putki jatkui meidän ojalle asti. Poika oli nähty milloin missäkin. Sen vanhemmat ei saaneet rauhaa. Lopulta uskoin niihin tarinoihin itsekin.

Björkmanin veljekset suoritti Puhdasojan putkessa rohkeuskokeita. Viime aikoina niitä ei ollut huvittanut. Niillä ei luonnostaan ollut mielikuvitusta. Ne oli oppineet sen minulta.

– Vitun pelkurit, Matias sanoi niiden empiessä. Se lähti matkaan yksin. Se halusi aina olla ensimmäinen. Me katsottiin kuinka sen selkä loittoni. Se oli poissa ainakin vartin. Oliko se jäänyt jumiin? Me huudeltiin sen perään. Me alettiin hermostua. Mutta se oli vain yrittänyt pelästyttää meitä. Se roiskutti vettä tullessaan ja hirnui nähdessään meidän ilmeet.

Putkeen meneminen ei ollut täysin vaaratonta. Joskus veden pinta nousi. Äkillinen tulva toi mukanaan roskia. Silloin me hypittiin innostuksesta. – Jiihaa, me huudetiin. Vedentulo

loppui yhtä äkkiä kuin oli alkanutkin. Me pääteltiin, että sitä laskettiin tarkoituksella jostakin.

Kun putkeen tähysti, mielikuvitus alkoi laukata. Kadonnut poika ei ollut kuollut. Sen jalat oli halvaantuneet. Se oli pudonnut viemäriin ja lähtenyt ryömimään väärään suuntaan. Vitut ne sitä olleet löytäneet. Niiden oli täytynyt keksiä jotakin lehdistön rauhoittamiseksi. Se oli siellä vieläkin. Se oli ryöminyt tänne asti. Maalailin pojille omaisten tuskan. Pelotavinta oli itkevät naiset. Ne väanteli käsiään. Ne istui keittiössä ja katseli ikkunasta tyhjää parkkipaikkaa.

Se oli täyttä paskaa. Tarinoin liian sujuvasti. Pojat äkkäsi, etten mielelläni mennyt putkeen.

Ne jotka oli käyneet kaltereilla asti tunsivat itsensä miehiksi. Ne oli pistäytyneet elämän rajalla. Ulos astuessa ei voinut tietää, oliko ystävät jo lähteneet kotiin ja hylänneet. Oliko maailmassa ihan yksin.

Siitä huolimatta ne palasi sinne. Aina uudelleen.

En ollut koskaan käynyt kaltereilla asti. Lopulta teko-syyt kävi vähiin. Vittuilu oli sietämätöntä. Oli pakko uskaltaa. Pojat työnsi minut matkaan. Kapeneva putki painoi minut kasaan. Suljin silmät. Etenin askel kerrallaan.

Askelten kaiut kuoli samalla hetkellä kuin ne syntyi. Laskekelin, kuinka kauan menisi, että pimeys nielaisi minut. Voisin pysähtyä kuluttamaan minuutteja. En aikunut palata liian nopeasti. Valehtelisin, että olin suorittanut tehtävän.

Lopulta olin niin syvällä, että ei ollut järkeä kääntyä takaisin. Kaltareille ei voinut olla pidempi matka kuin ulos. Jatkaisin loppuun saakka. Niin olin päättänyt.

Sitten kauhein tapahtui. Aloin kuulla kohinaa. Se saattoi olla vain ohiajavan auton ääni. Tai sitten tulossa oli kaikkien aikojen aalto. Joku oli avannut hanat. Aina vedenpinnan nousua ei edes huomannut. Joskus vettä tuli paljon. Se ei merkinnyt mitään putken suulla. Mutta kapeammassa kohdassa olisi kusessa. Olin miettinyt sitä monta kertaa. Ehkä niin oli käynyt sille pojallekin.

Näin kalterit. Pojat ei olleet koskaan käyneet yhtä syvällä. Tajusin sen nyt. Putki oli liian kapea. Ne ei olisi mahtuneet sinne. Ne uskoi omiin valheisiinsa. Jutun juju oli se, että kun oli ollut tarpeeksi kaukana tajusi kusetuksen. Olin niitä pienikokoisempi. Minä olin ensimmäinen. Mutta en saisi mitään kunniaa. Kaltareiden tuolla puolen tunneli todellakin alkoi avartua. Valoa tulvi pienestä reiästä. Tiesin heti, missä salainen sisäänkäynti oli. Olin seisonut kallioilla mittailemassa etäisyyksiä. Viemärinkannen täytyi sijaita yhdessä niistä maasta kohollaan olevista pienistä torneista. Ne oli kuin termiittien kekoja. Putki kulki viistosti. Se johti suoraan Shellin pihaan.

Vesi tuli autopesulasta. Olin aina ihmetellyt, miksi se vaahtosi. Päätin että oli turha yrittää pakoon. Odotin veden nousevan. Valmiina kuolemaan.

Se oli suuri hetkeni. Kasvoin mieheksi. Ymmärsin kaiken. Eikä kukaan ollut näkemässä.

Kohina vaimeni. Se oli pelkkä maanalainen kaiku. Vesi lirisi jaloissani. Sitä oli yhtä vähän kuin ennenkin. Minä jatkoin eteenpäin, loppuun asti. Kyyryssä, melkein polvillani. Kunnes tulin kaltereille.

Kosketin niitä. Ne oli limaiset ja kylmät. Ne ei tehneet minuun vaikutusta.

Silloin näin kuolleen pojan.

Sen hiukset tuli kaltereiden välistä. Minä näin sen varmasti. Ja tummansinisen hupparin. Se ei ollut pelkkä hylätty jätesäkki. Näin sormet, jotka oli valkoiset. Toisessa kädessä oli hiuslenkki. Se oli kietonut sen sormiensa ympäri. Kauhussa pahinta on pienet yksityiskohdat. Niitä ei voi keksiä. Ne kiinnittää unikuvat todellisuuteen.

Säntäsin takaisin. Oli juostava kumarassa. Huitomisesta ei ollut mitään apua. Se sai minut panikoimaan yhä pahemmin.

Räpiköin villisti. Onneksi kukaan ei nähnyt. Matka kesti ikuisuuden. Putki oli betonia. Se oli hauta. Siellä haisi. Koko elämä oli sitä että joutui olemaan jossakin mihin ei halunnut. Aina piti teeskennellä. Olisin mieluummin ollut kotona. Mutta kunnia oli tärkeämpää.

Kunnia oli huijausta. Olin juuri paljastanut sen. Se hyödytti vain isoja poikia. Olin murtanut koodin. Kukaan ei uskoisi minua. Totuudella ei ole arvoa. Sen kertomisesta ei saa palkinnoksi kuin pilkkaa.

Ulkona muut ei edes onnitelleet minua. Ne ihmetteli kun olin ollut niin nopea. Ihan kuin en olisi missään ollutkaan. Ne nauroi märkiä housujani. Minä käskin niitä painumaan vituun.

Menin muiden mukaan kaivamaan mutaa. Meillä oli tylsää. Oli kylmä. Paikka näytti kurjalta. Kaikkialla samanlaisia lehdettömiä oksia. Niitä kasvoi ojanpenkoista. Ne tunki uniin. Me ei haluttu lähteä kotiin. Mutta ei me haluttu jäädäkään.

Me ei haluttu mitään. Me katseltiin toisiamme. Syksyllä kaikki tuntee lähimmäistensä surun. Sitä ei saa sanoa ääneen.

Yhtäkkiä vesi alkoi ryöpytä. Viemäri oksensi salaisuutensa. Se tapahtui ilman varoitusta. Vesi nousi ainakin putken puoleenväliin. Sitä ei ollut koskaan tullut kerralla niin paljon.

Minä näin kuinka virta toi mukanaan hiuslenkin. En saanut sitä kiinni. Pyörteet imi sen sukelluksiin.

Marraskuun lopussa puro jäättyi. Siihen oli turha rakentaa patoja. Me vetäydyttiin huoneisiimme. Talvella illat on pitkiä. Ainoa huvi on yrittää yllättää omat vanhemmat sängystä. Kas-tanjat hautautui lumen ja lehtien alle. Niiden pinta alkoi kiiltää. Tärkkelys kiteytyi kovaksi ja raskaaksi. Niin kuin timantit syntyy maakerrosten paineessa. Ne jäi odottamaan löytäjää.

Keväällä Santeri nousi ilmaivaan kyytiin.

Me iloittiin, kun lukuvuosi läheni loppuaan. Sulava lumi toi mieleen häviäjien kyyneleet. Välitunneilla heikoimpia kiusattiin. Ehkä ne pääsisi siitä? Niin kuin nuortenkirjoissa. Jos ne opiskelisi oikein ahkerasti. Me tiedettiin, ettei niin tapahduttuisi. Nörtit ei koskaan nousseet. Ne änkytti. Niillä oli kaikki puheviat. Niiden henki haisi. Tyyliä joko on tai ei. Ei siinä suunnitelmat auttaneet.

Jostain syystä monet niistä luuli, että olin niiden puolella. Käskin niitä ryhdistäytymään.

Nyt oli sentään paremmin kuin ennen. Olin kuullut juttuja. Kahdeksankymmentäluvulla maassa makaavat ei olleet turvassa potkuilta. Viisi vuotta ennen meitä. Ei ollut mitään lakia. Nyt oli mahtipontisia kampanjoita. ”Meidän koulussa ei kiusata.” Television tietoisuuksissa kiusatut päätyi hyppäämään ikkunasta. Ne makasi asfaltilla, ruumiit kuiviin vuotaneina, kun niiden äidit sai kohtalokkaan puhelun.

Opettajat valitsi luotto-oppilaita ristiriitoja ratkomaan. Ne otti siitä ilon irti. Ne, jotka oli ”hyvästä perheestä”, oli vielä pahempia kuin muut.

Santerin ongelma oli isot pojat. Ne näki kuinka kovasti se yritti. Sen luut ei kasvaneet. Se ei pystynyt puolustautumaan.

Se suostui kaikkeen. Siinä mielessä se oli rohkea. Se hypäsi muiden puolelle, itseään vastaan. Se oli vielä hullumpi ja

uhkarohkeampi kuin ne väitti. Se haukkui itseään. Että niiden jutuista menisi terä. Jos se jatkaisi samaan malliin, sille ei koskaan kehittyisi omaa persoonaa.

Isot pojat loi tyylin. Ne oli selviä sadisteja. Niiden kullit pullotti puberteetin voimasta. Ne työnsi sukkia housuihin vai-kutelmaa korostaakseen.

Santerin tilanne paranisi, kun se menisi kuudennelle. Se oli odottanut sitä koko nuoruutensa. Se fantasioi siitä kuin muukalaislegioonaan pääsystä. Silloin sen yläpuolella ei olisi enää ketään.

Minulla oli omat taisteluni yhden Kallen kanssa. Se oli ärsyttänyt minua koko vuoden. Me painittiin pihan ainoan puun alla. Kaikki muut meni sisälle kellon soidessa. Me jäätettiin ulos ratkaisemaan juttu lopullisesti. Me oltiin sinnikkäitä. Se oli tahtojen taistelua. Me ei liikuttu kuin vähän. Sentti ker-rallaan. Kuin kaksi kuristajakäärmettä. Me oltiin lukkiuduttu kuolemanpainiin.

Me jouduttiin kuraattorille. Se syytti kaikesta minua. Vanhempi Björkman löi seuraavana päivänä Kallea pyynnöstäni. Sen etuhammas irtosi puoliksi. Sen hymy oli pilalla. Sillä oli valtava kuutiomainen pää. Se oli kalju jo silloin.

Mutta se oli pelkkää leikkiä siihen verrattuna mitä pohjalla sai kokea. Häviäjät saa maistaa paskaa. Ne joutuu kieltämään omat äitinsä. Niiden on nuoltava pisuaarien reunoja. Sivistys on pelkkää pintaa, se on olemassa vain voittajia varten.

Elmeri Rinteellä oli naismaiset tissit. Se punastui herkästi. Se ansaitsi kaiken paskan. Se pakotettiin riisumaan paitansa liikuntatunnilla. Sählyjoukkueet jaettiin paidallisiin ja

paidattomiin. Ja sillä oli naisen rinnat. Ihan pehmeät. Se ei tulisi pärjäämään elämässä. Sen olisi tosiaankin kannattanut laihduttaa.

Se yritti salaa vaihtaa toiseen jengiin. Ne ei halunneet sitä. Se joutui paidattomien puolelle. Se yritti kohotella kynnärpäitään, ettei tissit olisi töröttäneet. Se oli selvästi harjoitellut peilin edessä. Me huudettiin sille porukalla koulun jälkeen. Me vain huudettiin, ilman sanoja. Pelkästä siitä riemusta että jollain meni niin huonosti.

Elmeri Rinteen tissit ärsytti meitä suunnattomasti. Porukka päätti viuillessa ne irti. Niin ne sanoi. Juttu levisi. Rankaisijat odotti oikeaa hetkeä. Laukkasen Joni oli päätekijä. Se sortui myöhemmin huumeisiin. Se oli pelannut neljännen luokkaretkellä tuhat markkaa hedelmäpeliin. Se oli jo silloin aivan holtiton.

Hirveät puheet kulkeutui Rinteen korviin. Se katseli meitä hämillään. Sen tulevia tappajia. Sen elämä oli aina mennyt päin vittua. Se ei tajunnut miksi. Se oli luullut, että sille oli olemassa paikka. Että sekin oli ansainnut edes yhden kaverin. Sillä oli ärsyttävät kasvot. Sen hölmistynyt ilme herätti opettajissakin halun nöyryyttää.

Pojat sai sen kiinni helposti. Me katsottiin, kuinka ne riisui sen paidan. Sen iho oli valkoinen. Ne viilsi kynäveitsillä. Ne ei saaneet aikaiseksi kuin pieniä haavoja. Ne huusi villisti. Se ei näyttänyt kovin vaaralliselta. Ne tajusi sen itsekin. Roistoillakin on tasonsa. Niiden veitset oli liian tylsät. Niillä ei ollut muuta kuin kovat puheet.

Isot pojat valvoi toimitusta kauempaa. Ne huusi, että tissit oli vielä paikoillaan. Ei saanut jättää kesken! Rinne

makasi asfaltilla ja huohotti. Sen elämä oli matka häpeästä toiseen.

– No, ei siitä ainakaan hyvää huoraa enää tule, Joni sanoi ja sylkäisi. Se astui maassa lojuvan ruumiin yli. Sen koulu oli ohi siltä päivältä. Se lähti löntystelemään kotiin.

Liikuntatunnilla me tarkastettiin Rinteen tissit. Näytti kuin orapihlajan piikit olisi raapineet niitä. Se ei ollut pelituulella. Pojat hakkasi mailoilla sen polvia. Opettaja komensi sen pystyyn.

Kun se myöhemmin vaihtoi koulua, me ei uhrattu sille ajatustakaan.